

Ustavni sud Bosne i Hercegovine u Velikom vijeću, u sastavu: predsjednik Mirsad Ćeman, potpredsjednici Mato Tadić i Zlatko M. Knežević, i sudije Valerija Galić, Miodrag Simović i Seada Palavrić, na sjednici održanoj 15. septembra 2016. godine, u predmetu broj **AP-2430/16**, rješavajući apelacije „**Coca-Cola HBC B-H**“ d.o.o. Sarajevo i **drugih**, na osnovu člana 18. stav 4. i člana 57. stav 2. tačka a. Pravila Ustavnog suda Bosne i Hercegovine – Prečišćeni tekst („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“ broj 94/14), donio je

## **ODLUKU O DOPUSTIVOSTI**

Odbacuju se kao nedopuštene apelacije koje su podnijeli „**Coca-Cola HBC B-H**“ d.o.o. Sarajevo, „**Banjalučka pivara**“ a.d. Banja Luka i „**Bimal**“ d.d. Brčko, protiv presude Suda Bosne i Hercegovine broj S1 3 U 013779 15 Uvp od 11. aprila 2016. godine, zbog toga što su očigledno (*prima facie*) neosnovane.

## **OBRAZLOŽENJE**

### **AP-2430/16 i AP-2634/16**

1. „Coca-Cola HBC B-H“ d.o.o. Sarajevo, „Banjalučka pivara“ a.d. Banja Luka i „Bimal“ d.d. Brčko (u daljnjem tekstu: apelanti), koje zastupaju Samir Čengić, advokat iz Sarajeva i Advokatsko društvo "Ibrahimović i Co" d.o.o. Brčko distrikt BiH, podnijeli su 10. juna 2016. godine, odnosno 17. juna 2016. godine, apelacije Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Ustavni sud) protiv presude Suda Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Sud BiH) broj S1 3 U 013779 15 Uvp od 11. aprila 2016. godine. U konkretnom slučaju, osporenom konačnom odlukom odbijen je zahtjev apelanata za preispitivanje sudske odluke, kojom je odbijena tužba apelanta podnesena protiv rješenja tuženog (Konkurencijski savjet BiH), kojim rješenjem je ocjenjena kao dopuštena koncentracija na tržištu upravljanja ambalažnim otpadom u BiH, nastala osnivanjem privrednog subjekta „Ekopak“ društvo za postupanje sa ambalažnim otpadom d.o.o. Sarajevo, zajedničkim ulaganjem apelanata, također je utvrđeno da apelanti nisu podnijeli prijavu koncentracije u

zakonom predviđenom roku i da su proveli koncentraciju bez rješenja Konkurencijskog vijeća, pasu im stoga izrečene novčane kazne u određenim novčanim iznosima, svakom od apelanata.

2. U svom obrazloženju, između ostalog, Sud BiH navodi da je tuženi organ, postupajući po zajedničkoj prijavi koncentracije apelanata, kojom su isti, osnovali privredni subjekt „Ekopak“ društvo za postupanje sa ambalažnim otpadom d.o.o. Sarajevo (u daljnjem tekstu: predmetni privredni subjekt), u postupku ocjene koncentracije nesporno utvrdio da se radi o koncentraciji te da prijava nije podnesena u zakonom propisanom roku, u smislu člana 16. stav 1. Zakona o konkurenciji, kao i da je koncentracija provedena bez rješenja Konkurencijskog savjeta, u smislu člana 18. stav 9. navedenog zakona. Dalje se navodi, da je tuženi organ zaključio da je predmetni privredni subjekt samostalni privredni subjekt koji obavlja sve funkcije kao i njegovi konkurenti na relevantnom tržištu, da je osnovan na neodređeno vrijeme, da ima svoje zaposlenike i imovinu i zaključene ugovore sa oko 200 klijenata, te je tuženi organ imajući u vidu da oblik koncentracije predstavlja zajedničko ulaganje na dugoročnoj osnovi, dva ili više nezavisnih privrednih subjekata, koji djeluju kao nezavisni privredni subjekt i da se u konkretnom slučaju radi o koncentraciji privrednih subjekata koji ne djeluju na istom relevantnom tržištu i da ista neće dovesti do ograničavanja ili narušavanja tržišne konkurencije, konačno ocijenilo predmetnu koncentraciju dopuštenom. Sud BiH konstatuje da su navodi apelanata da su prijavu koncentracije podnijeli samo opreza radi, kao i da se uopšte ne radi o koncentraciji, potpuno neosnovani i besmisleni, jer ukoliko su apelanti bili sigurni da se ne radi o koncentraciji, prijavu koncentracije nisu ni morali podnijeti, anavod da je ista podnesena samo opreza radi zbog visine zapriječenih kazni u slučaju njenog nepodnošenja, je neosnovan jer su je onda morali podnijeti u za to zakonom predviđenom roku, to jest u roku od 15 dana od dana zaključenja ugovora o osnivanju predmetnog privrednog subjekta. Sud BiH također navodi da apelanti u svojim navodima zahtjeva za preispitivanje sudske odluke miješaju pojam definicije koncentracije sa pojmom dopuštenosti koncentracije odnosno njenim efektima na relevantnom tržištu, te da u definisanju pojma postojanja koncentracije apelanti iz zakonskog određivanja i regulative EU parcijalno uzimaju dijelove koji njima odgovaraju ne dovodeći ih u uzročno – posljedičnu vezu sa koncentracijom kao cjelinom koja se desila i za koju je postojala obaveznost prijave u skladu sa Zakonom o konkurenciji. Sud BiH naglašuje da tuženi nije zabranio koncentraciju nego ju je ocijenio dopuštenom, te je u postupku ocjene dopuštenosti predmetne koncentracije tuženi pravilno primijenio odredbe relevantnog zakona i Odluke o utvrđivanju relevantnog tržišta, kao i Odluke o načinu podnošenja prijave i kriterijima za ocjenu koncentracije privrednih subjekata. Prema ocjeni Suda BiH, neosnovani su i navodi apelanata da je relevantno tržište u geografskom smislu pogrešno utvrđeno, jer u skladu sa članom 3. stav 3. i

članom 5. Odluke o utvrđivanju relevantnog tržišta, relevantno tržište u geografskom smislu obuhvata cjelokupnu ili dio teritorije BiH na kojem privredni subjekt djeluje u prodaji i/ili kupovini relevantnog proizvoda pod jednakim ili dovoljno ujednačenim uslovima i koji to tržište bitno razlikuje od uslova tržišta konkurencije ne susjednim geografskim tržištima, pa kako predmetni privredni subjekt pribavlja (kupuje) to jest vrši upravljanje ambalažnim otpadom i za privredne subjekte izvan teritorije F BiH (drugoapelant-Republika Srpska i trećeapelant – Brčko distrikt i još 200 zaključenih ugovora) kao relevantno tržište u geografskom smislu tuženi je pravilno utvrdio teritorij BiH.

### **Spajanje predmeta**

3. S obzirom na to da se navedene apelacije zasnivaju na istim ili sličnim tvrdnjama o povredi ustavnih prava, Ustavni sud, u skladu sa članom 32. stav 1. Pravila Ustavnog suda, donio je odluku o spajanju navedenih apelacija u kojima će voditi jedan postupak i donijeti jednu odluku podbrojem AP-2430/16. Ustavni sud smatra da će na ovaj način, spajanjem predmeta, biti u mogućnosti odluku o apelacijama donijeti na brži i ekonomičniji način, a bez negativnih posljedica po ustavna prava apelanata.

### **Apelacioni navodi**

4. Nakon brižljive, pojedinačne analize podnesenih apelacija, Ustavni sud je zaključio da se u navedenim apelacijama apelanti pozivaju na povredu prava na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljnjem tekstu: Evropska konvencija) i prava na imovinu iz člana II/3.k) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 1. Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju. Imajući u vidu da postoje i razlike u pojedinim apelacionim navodima, Ustavni sud je zaključio da svi apelanti, u suštini, smatraju da je u odlukama koje su osporili pogrešno utvrđeno činjenično stanje i da je pogrešno primijenjeno materijalno pravo. Osim toga, apelanti su se pozvali i na povredu nekih drugih ustavnih prava (nediskriminacija), ali te navode nisu posebno obrazlagali niti argumentirali, već su ih zasnovali na istim tvrdnjama o pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju i pogrešnoj primjeni materijalnog prava.
5. Pri ispitivanju dopustivosti apelacija Ustavni sud je pošao od odredaba člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 18. stav 4. Pravila Ustavnog suda.

Član VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine glasi:

*Ustavni sud također ima apelacionu nadležnost u pitanjima koja su sadržana u ovom Ustavu, kad ona postanu predmet spora zbog presude bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini.*

Član 18. stav 4. Pravila Ustavnog suda glasi:

*Ustavni sud će odbaciti apelaciju kao očigledno (prima facie) neosnovanu kada utvrdi da ne postoji opravdan zahtjev stranke u postupku, odnosno da predložene činjenice ne mogu opravdati tvrdnju da postoji kršenje Ustavom zaštićenih prava i/ili kada se za stranku u postupku utvrdi da ne snosi posljedice kršenja Ustavom zaštićenih prava, tako da je ispitivanje merituma apelacije nepotrebno.*

6. Ustavni sud, u fazi ispitivanja dopustivosti apelacije, mora utvrditi, između ostalog, da li su ispunjeni uvjeti za meritorno odlučivanje koji su nabrojani u članu 18. stav 4. Pravila Ustavnog suda. U vezi s tim, Ustavni sud ukazuje da, prema vlastitoj jurisprudenciji i praksi Evropskog suda za ljudska prava (u daljnjem tekstu: Evropski sud), apelant mora navesti povredu svojih prava koje štiti Ustav Bosne i Hercegovine i ove povrede moraju djelovati vjerovatno. Apelacija je očito neosnovana ukoliko joj manjkaju *prima facie* dokazi koji dovoljno jasno pokazuju da je navedena povreda ljudskih prava i sloboda moguća (vidi, Evropski sud, *Vanek protiv Slovačke*, presuda od 31.maja 2005. godine, aplikacija broj 53363/99, i Ustavni sud, Odluka broj AP 156/05 od 18. maja 2005. godine), te ako činjenice u odnosu na koje se podnosi apelacija očito ne predstavljaju kršenje prava koje apelant navodi, tj. ako apelant nema „opravdan zahtjev“ (vidi, Evropski sud, *Mezőújr- Tiszazugi Vizgazdálkodási Társulat protiv Mađarske*, presuda od 26. jula 2005. godine, aplikacija broj 5503/02), kao i kad se utvrdi da apelant nije „žrtva“ kršenja prava zaštićenih Ustavom Bosne i Hercegovine.
7. Ustavni sud ukazuje da se apelacioni navodi o povredi prava na pravično suđenje, odnosno povredi procesnih garancija u postupcima koji su rezultirali osporenim odlukama, u svim pojedinačnim apelacijama odnose isključivo na način na koji su sudovi utvrdili činjenično stanje i primijenili materijalno pravo. Ustavni sud, rješavajući brojne ovakve apelacije, konzistentno je ukazivao na praksu Evropskog i Ustavnog suda prema kojoj zadatak ovih sudova nije da preispituju zaključke redovnih sudova u pogledu činjeničnog stanja i primjene materijalnog prava (vidi, Evropski sud, *Pronina protiv Rusije*, odluka o dopustivosti od 30. juna 2005. godine, aplikacija broj 65167/01), niti da supstituiraju redovne sudove u procjeni činjenica i dokaza, već je općenito zadatak redovnih sudova da ocijene činjenice i dokaze koje su izveli. Zadatak Ustavnog suda je da ispita da li je

- eventualno došlo do povrede ustavnih prava (vidi, npr., Ustavni sud, Odluka broj AP 20/05 od 18. maja 2005. godine, objavljena u „Službenom glasniku BiH“ broj 58/05).
8. Na osnovu činjenica konkretnih predmeta koje proizlaze iz dokumenata predloženih Ustavnom sudu i iz apelacionih navoda Ustavni sud smatra da su sudovi u obrazloženjima svih odluka osporenih pojedinačnim apelacijama dali detaljne, jasne i precizne razloge za svoja odlučivanja, pa se ne može zaključiti da je primjena relevantnih zakonskih odredaba u bilo kojem dijelu bila proizvoljna, niti da je primjena procesnih zakona i garancija bila na štetu apelanata. Ustavni sud naročito ukazuje da apelanti nisu ponudili relevantne argumente koji bi opravdali njihove tvrdnje da je na bilo koji način došlo do povrede ustavnih prava na koja su se pozvali, osim što su nezadovoljni rezultatom postupaka u kojima su donesene osporene odluke. Imajući u vidu navedeno, te konzistentnu praksu Evropskog i Ustavnog suda i stavove navedene i u ovoj odluci, Ustavni sud smatra da nema ništa što ukazuje da navodi apelanata u pojedinačnim apelacijama pokreću ustavna pitanja na koja su se pozvali, odnosno ništa što ukazuje da apelanti imaju „opravdan zahtjev“ u smislu člana 18. stav 4. Pravila Ustavnog suda. Zbog toga, Ustavni sud zaključuje da su ovi navodi očigledno (*prima facie*) neosnovani.
9. Imajući u vidu odredbu člana 18. stav 4. Pravila Ustavnog suda, prema kojoj će se apelacija odbaciti kao nedopuštena ukoliko je očigledno (*prima facie*) neosnovana, Ustavni sud je odlučio kao u dispozitivu ove odluke.
10. U skladu sa članom VI/5. Ustava Bosne i Hercegovine, odluke Ustavnog suda su konačne i obavezujuće.

Predsjednik  
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine

Mirsad Ćeman